

ΙΩANNA ΛΙΟΥΤΣΙΑ

LAST CALL VICTORIA

Η Ιωάννα Λιούτσια γεννήθηκε στη Θεσσαλονίκη το 1992. Είναι απόφοιτη των τμημάτων Θεάτρου ΑΠΘ (κατεύθυνση σκηνοθεσίας), Ιστορίας – Αρχαιολογίας ΑΠΘ (ειδίκευση Ιστορία Τέχνης) και της Ανωτέρας Δραματικής Σχολής «Σύγχρονο Θέατρο Β. Διαμαντόπουλος». Εργάζεται ως ηθοποιός, σκηνοθέτης και θεατροπαιδαγωγός. Έχουν κυκλοφορήσει τρεις προσωπικές ποιητικές της συλλογές. Από το 2012 αρθρογραφεί σε περιοδικά και ιστοσελίδες με άρθρα κυρίως γύρω απ' το θέατρο και τη λογοτεχνία.

Διατηρεί προσωπική ιστοσελίδα: <https://johannali284.wixsite.com/ioannalioutsia>

Email: johannali284@gmail.com

FB: Ioanna Lioutsia

Το θεατρικό έργο *Last Call Victoria* της Ιωάννας Λιούτσια διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια

Creative Commons BY_NC_ND

[Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με τη συγγραφέα.

Πρόσωπα:

Κέντρο

Ταξί 63

Ταξί 180

Ταξί 30

Ταξί 97

Φωνή από το βάθος

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Για τον οδηγό ταξί νο. 63 είναι η τελευταία μέρα στη δουλειά. Αύριο βγαίνει στη σύνταξη. Από το τηλεφωνικό κέντρο ζητά επίμονα να λάβει κλήση για έναν συγκεκριμένο τόπο: τη Victoria Station. Όμως το κέντρο αρνείται επίμονα καθώς δεν μπορεί να εντοπίσει το στίγμα του ταξί στο gps. Στην προσπάθειά τους να εντοπίσουν το στίγμα και να βρεθεί μια κοινή λύση ο νο.63 αρχίζει να εξιστορεί το παρελθόν του: ήρθε στο Λονδίνο ως μετανάστης πριν από 50 περίπου χρόνια, είχε έναν αποτυχημένο γάμο, έναν ανεκπλήρωτο έρωτα και μία ζωή μες στη μοναξιά. Κατά την πορεία αυτής της εξιστόρησης φανερώνονται πολλά για το παρελθόν και το παρόν του 63 που όχι μόνο αποκαλύπτουν τον λόγο της επιμονής του να είναι η Victoria Station η τελευταία του κλήση, αλλά αλλάζουν τη ζωή τόσο του ίδιου όσο και του κέντρου.

Ήχοι δρόμου πόλης. Κόρνες αυτοκινήτων, μηχανές. Ακούμε από το ραδιόφωνο να παίζει Elvis Presley "Are you lonesome tonight". Καθ' όλη τη διάρκεια του έργου ακούμε να παίζει μουσική υπόκωφα, απλώς στα σημεία που αναφέρεται ρητά μέσα στο κείμενο, η ένταση μεγαλώνει. Ανάμεσα στο τραγούδι ακούγεται ο χαρακτηριστικός βόμβος από το cb ενός ταξί.

Κέντρο: Κλήση για Victoria Station παρακαλώ.

Ταξί 180: Κέντρο, κατευθύνομαι προς Eccleston square, σε τρία λεπτά μπορώ να βρίσκομαι στο σταθμό.

Κέντρο: Καλώς 180, πήγαινε να παραλάβεις τον πελάτη θα σε περιμένει μπροστά από την ουρά των ταξί κατά την έξοδο του σταθμού.

Ταξί 180: Ελήφθη κέντρο.

Ταξί 63: Ένα λεπτό, σας παρακαλώ κέντρο, μπορώ να πάω εγώ σ' αυτήν την κλήση στη Victoria Street;

Κέντρο: Η κλήση μόλις δόθηκε 63. Άργησες. Κλήση για Harrod's παρακαλώ.

Ταξί 63: Μα σας παρακαλώ πρέπει εγώ να πάω στην προηγούμενη κλήση κέντρο. Είμαι πιο κοντά.

Κέντρο: Προσέξτε 63 γιατί θα τιμωρηθείτε. Άλλωστε ο συνάδελφός σας θα έχει ήδη φτάσει στον προορισμό του κι εσάς δεν μπορώ καν να σας εντοπίσω στο gps. Πού είστε 63; Γιατί δεν εμφανίζεστε;

Ταξί 30: Κέντρο κατευθύνομαι προς Harrod's, θα είμαι εκεί σε πέντε λεπτά.

Κέντρο: Καλώς 30, θα παραλάβεις δύο μεσήλικες γυναίκες από την κεντρική είσοδο.

Ταξί 30: Ελήφθη κέντρο.

Ταξί 63: Κόβω βόλτες γύρω από την Victoria Station, πώς γίνεται να μην εμφανίζομαι στο χάρτη;

Κέντρο: Δεν εντοπίζω το στίγμα σας 63. Κλήση από σταθμό Claridge's με προορισμό το Victoria Station.

Ταξί 63: Κέντρο εγώ!

Κέντρο: Δεν εντοπίζω το στίγμα σας 63, δεν ξέρω πού βρίσκεστε, δεν μπορώ να σας δώσω την κλήση.

Ταξί 97: Κέντρο, αποβιβάζω στην Golden square τώρα. Να κατευθυνθώ;

Ταξί 63: Κέντρο!

Κέντρο: Ναι, 97 πήγαινε. Λυπάμαι 63 δεν μπορώ να σου δώσω την κλήση. Πρέπει να διορθώσεις το πρόβλημα. Κάνε επανεκκίνηση το gps και πρόσεχε γιατί είσαι τυχερός που δεν έχεις τιμωρηθεί ως τώρα. Κλήση St' James Park.

Μουσική από το ραδιόφωνο "Mr Lonely" του Bobby Vinton, ενώ ταυτόχρονα ακούγοντα βαθιά τα

παράσιτα του cb. Ακούγονται ήχοι και από κουμπάκια επανεκκίνησης του προγράμματος περιήγησης gps στο tablet.

Ταξί 63: Αμάν αυτό το μαραφέτι! (παύση) Για να δούμε, τώρα έφτιαξε τουλάχιστον; Κέντρο μ' ακούς;

Κέντρο: Χαμήλωσε τη μουσική 63, δεν καταλαβαίνω τι λες.

Ταξί 63: Ρωτούσα αν με ακούς.

Κέντρο: Σε ακούω.

Ταξί 63: Το στίγμα μου εμφανίζεται στο gps σου;

Κέντρο: Όχι 63, λυπάμαι. Δεν βλέπω τίποτα.

Ταξί 63: Τι να κάνω; Έκανα επανεκκίνηση και στο tablet και στο πρόγραμμα. Υπάρχει μήπως κάποιος συνάδελφος να με βοηθήσει;

Ταξί 180: Έλα συνάδελφε, συνήθως αν κάνεις επανεκκίνηση και πάλι δεν σε βρίσκει το κέντρο φταίει το σήμα σου στο ίντερνετ. Μήπως βρίσκεσαι κάπου που δεν έχει καλό σήμα;

Ταξί 63: Σε ποιο σημείο του Λονδίνου δεν έχει καλό σήμα;

Κέντρο: Εσύ σε ποιο σημείο βρίσκεσαι 63;

Ταξί 63: Κοντά στη Victoria Station.

Κέντρο: Και τότε πώς μου ζητούσες την κλήση για Harrod's 63; Θα έστηνες τον πελάτη.

Ταξί 63: Δείχνει πως έχει σήμα το ίντερνετ πάντως.

Ταξί 180: Μήπως είσαι τιμωρημένος 63; Εγώ δεν ξέρω τι άλλο να υποθέσω.

Ταξί 63: Κανείς δεν με έχει τιμωρήσει τόσα χρόνια που οδηγώ! 45 χρόνια οδηγώ ταξί και δεν με τιμώρησε ποτέ κανείς! Δεν έδωσα δικαιώματα!

Κέντρο: 63 μπορείς σε παρακαλώ να κατέβεις στην απομόνωση να μην αναγκάζονται να μας ακούνε όλοι οι υπόλοιποι οδηγοί;

Ταξί 63: Κατεβαίνω κέντρο.

Μουσική από το ραδιόφωνο "Lonesome town" του Ricky Nelson. Ρυθμικό χτύπημα στο ταμπλό του αυτοκινήτου. Σιγοτραγούδισμα του οδηγού 63. Κόρνα. Ακούγεται ήχος αυτοκινήτου που παίρνει μπροστά. Πάντα σταθεροί οι ήχοι παρασίτων που ακούγονται από τα cb.

Κέντρο: 63 με λαμβάνεις; (παύση) Μ' ακούς 63; 63;

Ταξί 63: Κέντρο, ναι ναι, ακούω.

Κέντρο: Τόσην ώρα σας μιλάω 63.

Ταξί 63: Συγγνώμη αφαιρέθηκα, άκουγα κάτι στο ραδιόφωνο.

Κέντρο: Ναι, 63 σας άκουγα. Έχετε γίνει ρεζίλι σ' όλους τους οδηγούς σήμερα. Δεν έχετε πελάτες και τραγουδάτε;

Ταξί 63: Με συγχωρείτε κέντρο. Σήμερα δεν πήρα κανέναν πελάτη για κάποιον λόγο.

Κέντρο: Αφού δεν σας εντοπίζει το gps πώς να πάρετε; Ελάτε να δούμε τι μπορεί να γίνει με αυτό.

Ταξί 63: Ούτε στον δρόμο όμως με σταμάτησε κανένας. Τι να πω, παράξενο.

Κέντρο: Μπορεί να είχατε απορροφηθεί με το τραγούδι και να μην τον προσέξατε.

Ταξί 63: Πώς είπατε κέντρο;

Κέντρο: Με συγχωρείτε, ήταν μεγάλη αγένεια αυτό που είπα. Δεν ξέρω πώς το ξεστόμισα. Με συγχωρείτε ειλικρινά 63.

Ταξί 63: Μπα, δίκιο έχετε. Είναι που είναι ιδιαίτερη μέρα η σημερινή. Γι' αυτό.

Κέντρο: Μπορούμε παρακαλώ να δούμε το ζήτημα του gps 63; Ίσως χρειάζεται να το δει κάποιος ειδικός.

Ταξί 63: Ίσως ο ειδικός να έπρεπε να δει εμένα μετά από σήμερα.

Κέντρο: 63; Είσαι καλά; Έχει συμβεί κάτι;

Ταξί 63: Καλά είμαι κέντρο, τίποτα δεν έχει συμβεί. Τίποτα σημερινό.

Κέντρο: Δεν σε καταλαβαίνω 63. Προσπαθείς να μου πεις κάτι; Και τι ήταν αυτά προηγουμένως για ιδιαίτερη μέρα; Τι το ιδιαίτερο έχει η μέρα σήμερα;

Ταξί 63: Είναι η τελευταία μέρα της δουλειάς μου.

Κέντρο: Σε απολύουν 63;

Ταξί 63: Όχι κέντρο. Βγαίνω στη σύνταξη. Μετά από 45 χρόνια πάνω στο τιμόνι, μέσα στους δρόμους, μέσα στους ανθρώπους, μέσα στη ζωή, βγαίνω στη σύνταξη τώρα. (παύση)

Καταλαβαίνεις, λοιπόν, κέντρο γιατί αυτή είναι μια ιδιαίτερη μέρα; (παύση) Γιατί είναι η τελευταία μου.

Κέντρο: Μα πώς τα λέτε έτσι 63; Αν σας άκουγε κανείς θα νόμιζε πως πάσχετε από κάποια ανίατη ασθένεια.

Ταξί 63: Μα πάσχω κέντρο. Πάσχω από ανίατη μοναξιά. (παύση) Τι σας τα λέω κι εσάς τώρα κέντρο...

Κέντρο: 63...Στην περίπτωση αυτή σημαίνει μάλλον πως έχει λήξει η συνδρομή σας προς το κανάλι μας λόγω συνταξιοδότησης και γι' αυτό έχετε πάψει να εμφανίζεστε στον χάρτη του συστήματός μας.

Ταξί 63: (γελάει) Με τελειώσατε πριν την ώρα μου δηλαδή εσείς; Ορίστε που είναι σαν να απολύθηκα κι όχι να συνταξιοδοτήθηκα.

Κέντρο: Μην το βλέπετε έτσι 63. Είναι απλώς ο τρόπος που λειτουργεί η εταιρεία. Δεν το καθορίζω εγώ. Όπως και να έχει όμως δεν μπορώ να σας δώσω κλήσεις από τη στιγμή που δεν εμφανίζεστε. Είναι σαν να μην υπάρχουν.

Ταξί 63: Μα αφού μπορούμε και μιλάμε, και με εσένα κέντρο και με τους συναδέλφους, γιατί να μην μπορώ να πάρω μία κλήση σαν τον παλιό καλό καιρό;

Κέντρο: Δεν γίνεται. Τώρα στην εξίσωση είναι πιο πάνω ο χάρτης. Πρέπει να ξέρω πού βρίσκεστε. Θα βρω τον μπελά μου από κάποιον άλλον οδηγό που θα καταλάβει κι αυτός πως δεν εμφανίζεστε στον χάρτη.

Ταξί 63: Μα δεν με νοιάζει για οποιαδήποτε κλήση κέντρο. Δεν θέλω να πάρω κλήσεις για να πληρωθώ. Τι νόημα θα είχε σήμερα; Θα μπορούσα ακόμη και να το κλείσω και να γυρίσω σπίτι. 45 χρόνια δουλειάς, τις τελευταίες ώρες περιμένω για να ζήσω;

Κέντρο: Ε τότε τι ακριβώς θέλατε 63; Γιατί χάνω τον χρόνο μου μαζί σας;

Ταξί 63: Θέλω να πάρω μόνο μία κλήση. Μία κλήση για την Victoria Station. Σε παρακαλώ κέντρο, κάνε μου αυτή την χάρη. Δες το σαν δώρο συνταξιοδότησης, σαν δώρο αποχαιρετισμού.

Κέντρο: Μα δεν σε ξέρω 63. Δεν έχω κανέναν λόγο να το κάνω αυτό.

Ταξί 63: Μπορώ να σε πείσω κέντρο γι' αυτό. Μπορώ να σου δώσω λόγο να το κάνεις.

Κέντρο: 63 μην μου τρως άλλο χρόνο. Κοίταξε όσες ώρες σου μένουν στο τιμόνι να βρεις κανέναν πελάτη κι άντε μετά να βρεις ένα ήσυχο μέρος να ζήσεις και ένα χόμπυ να ασχοληθείς τώρα που βγαίνεις στη σύνταξη. Αυτό θα είναι ένα ωραίο δώρο για τον εαυτό σου.

Μουσική από το ραδιόφωνο "Only the lonely" του Roy Orbison. Ήχοι δρόμου και cb.

Κέντρο: 63 με ακούς;

Ταξί 63: Ναι κέντρο.

Κέντρο: Κατεβείτε και πάλι στην απομόνωση παρακαλώ.

Ταξί 63: Αμέσως κέντρο.

Μιλάνε πλέον στο cb αλλά κατ' ιδίαν στην απομόνωση.

Ταξί 63: Σε ακούω κέντρο. Είχαμε μήπως καμία εξέλιξη με το θέμα μου; Άλλαξε κάτι;

Κέντρο: Ναι 63.

Ταξί 63: Θα εμφανιστώ για λίγες ώρες ακόμη;

Κέντρο: Αυτό λυπάμαι δεν γίνεται.

Ταξί 63: Έχεις να μου δώσεις μήπως κάποια κλήση για τη Victoria Station;

Κέντρο: Φοβάμαι πως ούτε αυτό γίνεται 63.

Ταξί 63: Τότε τι άλλαξε; Τι συμβαίνει;

Κέντρο: Αποφάσισα να σε ακούσω 63 και να σε αφήσω να με πείσεις ότι πράγματι πρέπει να σου

δώσω αυτήν την κλήση.

Ταξί 63: Δεν είναι ανάγκη κέντρο. Έχεις τόση δουλειά να κάνεις.

Κέντρο: Σε παρακαλώ 63 μην γίνεσαι ειρωνικός.

Ταξί 63: Γιατί; Θα τιμωρηθώ; Τι νόημα θα είχε αυτό σήμερα;

Κέντρο: Έχεις δίκιο. Δεν θα είχε κανένα νόημα. Απλώς παρακαλώ να πάψεις να είσαι ειρωνικός.

Αποφάσισα να σε ακούσω 63.

Ταξί 63: Δεν ξέρω τι να σου πω κέντρο, δεν ξέρω από πού να ξεκινήσω. Πρώτη φορά έρχεται κάποιος και μου ζητάει έτσι να του μιλήσω. Δεν ξέρω τι να πω.

Κέντρο: Τότε θα σε βοηθήσω εγώ 63. Έχω να σου κάνω μια ερώτηση. Γιατί σώνει και καλά θέλεις να πάρεις κλήση για την Victoria Station; Τι υπάρχει εκεί;

Ταξί 63: Μάλιστα. Η περιέργεια είναι δηλαδή αυτή που σε έπεισε να με ακούσεις. Είπα κι εγώ.

Κέντρο: Τι σημασία έχει 63; Θες να μου μιλήσεις ή όχι;

Ταξί 63: Θέλω. Αλλά θέλω να μου υποσχεθείς κάτι.

Κέντρο: Πες μου.

Ταξί 63: Δεν θα εξαφανιστείς μόλις απαντήσω αυτήν σου την ερώτηση. Μη χορτάσω την περιέργειά σου και φύγεις. Να τα ακούσεις όλα όσα έχω να σου πω. Άλλωστε σήμερα είναι η τελευταία μέρα.

Κέντρο: Για σένα 63. Για μένα είναι η πρώτη μου.

Ταξί 63: Καλή αρχή κέντρο. Ωραία έμπλεξες με μένα σήμερα.

Κέντρο: Ευχαριστώ 63. Αλλά θα μου πεις τώρα; Υπόσχομαι πως πραγματικά θα καθήσω να ακούσω ό,τι κι αν έχεις να μου πεις. Εντάξει τώρα;

Ταξί 63: Εντάξει. Για να δούμε. Από πού πιάνεις το κουβάρι της ζωής σου. Πώς να απαντήσω για την Victoria.

Κέντρο: Με συγχωρείς, να ξέρεις πού και πού θα σε διακόπτω γιατί θα πρέπει να κατεβαίνω στο άλλο κανάλι που με ακούνε όλοι οι οδηγοί να δίνω κλήσεις.

Ταξί 63: Ναι φυσικά, δεν πειράζει. Δουλειά σου είναι. Δεν πληρώνεσαι για να ακούς τον πόνο μου. Θα βάζω κι εγώ τα τραγούδια μου τότε.

Κέντρο: Δεν μπορείς χωρίς τραγούδια ε;

Ταξί 63: Ποτέ χωρίς τραγούδια. Η γιαγιά μου έλεγε πως ότι δεν μπορώ να πω το τραγουδάω. Κι ότι δεν μπορώ να τραγουδήσω, το χορεύω. Αλλά να χορέψω μέσα στο ταξί λίγο δύσκολο.

Κέντρο: Σοφή η γιαγιά.

Ταξί 63: Πάντα είναι σοφές οι γιαγιάδες. Ορίστε μια καλή αρχή για το κουβάρι μου. Η γιαγιά μου.

Κέντρο: Από τόσο πίσω θα ξεκινήσουμε 63; Θα τελειώσει η βάρδιά μου..

Ταξί 63: Δεν είπες θα με ακούσεις;

Κέντρο: Καλά τότε.

Ταξί 63: Τόσο παλιά λοιπόν. (παύση) Η γιαγιά μου ήταν Ελληνίδα. Κι εγώ δηλαδή, Έλληνας μετανάστης είμαι. Γεννήθηκα σε ένα μικρό, πολύ μικρό ορεινό χωριό στη βόρεια Ελλάδα. Το χωριό αυτό λέγεται Πέτρα γιατί είναι χτισμένο ανάμεσα σε μεγάλα γρανιτένια βουνά που το κλείνουν σαν κάστρα. Αναρωτιέμαι πώς τους ήρθε και το χτίσανε εκεί, να μην το βλέπει άνθρωπος. Μόνο ο ουρανός και τα πουλιά το βλέπουν. Όλοι κι όλοι οι κάτοικοι του δεν ξεπερνούσαν όταν γεννήθηκα τους εκατό. Όσο για τώρα, καλύτερα να μην το συζητάς, δεν είναι πάνω από εικοσιπέντε. Εκεί, λοιπόν, μεγάλωσα. Η γιαγιά μου με μεγάλωσε.

Κέντρο: Αυτή η σοφή γιαγιά;

Ταξί 63: Ναι αυτή.

Κέντρο: Γιατί οι γονείς σου πού ήταν; Ήσουν ορφανός;

Ταξί 63: Όχι για το Θεό! Ζούσανε και οι δύο. Μόνο που ζούσαν μακριά μου.

Κέντρο: Μετανάστες;

Ταξί 63: Εξόριστοι.

Κέντρο: Από ποιον; Γιατί;

Ταξί 63: Ω, αυτό είναι μεγάλη ιστορία. Θα σου την πω κάπως σύντομα σαν παραμυθάκι. Ας πούμε πως στα παλιά παλιά χρόνια, όταν τελείωσε ο Β' παγκόσμιος, στην Ελλάδα δεν σταμάτησαν να μαλώνουν και να πολεμάνε. Συνέχισαν εκεί αριστεροί και δεξιοί να σφάζονται. Εμφύλιος πόλεμος. Αδέρφια σκότωναν αδέρφια, σπίτια ξεκληρίζονταν, χωριά παραδίνονταν στις φλόγες, αντίποινα από μια οικογένεια σε μια άλλη και εξόριστοι. Ξέρεις πως η Ελλάδα φημίζεται για τα νησιά της, θα τα έχεις δει σε τουριστικές ιστοσελίδες και εκπομπές. Κι όμως, υπάρχουνε κάποια νησιά που στην Ελλάδα κάνανε τουρισμό μονάχα οι απόβλητοι της κοινωνίας, όσοι ήταν περιθωριοποιημένοι από το κράτος λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Ξέρεις πόσα ξερονήσια έχει η Ελλάδα;

Κέντρο: Δεν έχω ιδέα 63. Απ' την Ελλάδα ξέρω μονάχα την Αθήνα, τους Δελφούς, τη Σαντορίνη και την Κρήτη. Στην Ελλάδα δεν είναι η Κρήτη;

Ταξί 63: Ναι κέντρο, στην Ελλάδα. Μόνο που η Κρήτη είναι ένα τεράστιο νησί ενώ αυτά που λέω εγώ δεν είναι παρά κάτι βράχοι πεταμένοι στη θάλασσα.

Κέντρο: Κι άλλοι βράχοι. Βράχοι σαν του χωριού σου. Σ' αυτούς τους βράχους ήταν οι γονείς σου;

Ταξί 63: Ναι κέντρο. Μόνο που αυτοί οι βράχοι δεν έμοιαζαν σε τίποτα με το χωριό μου. Ήτανε τόποι βασανιστηρίων. Ήτανε τόποι χωρίς ίσκιο. Τους έκαιγε η θαλασσινή αλμύρα που τους χτυπούσε από όλες τις πλευρές, τους έκαιγε ο ήλιος που έπεφτε κατακόρυφα στα σώματα και στα πρόσωπά τους. Για τον ήλιο της Ελλάδας θα έχεις μια εικόνα φαντάζομαι.

Κέντρο: Ξέρω πως είναι συνέχεια εκεί και πως είναι πολύ ζεστός αλλά δεν έχω πάει ποτέ να τον δω από κοντά.

Ταξί 63: Στο εύχομαι κέντρο. Να τον δεις τον ήλιο όμορφο, γελαστό, να σε ζεσταίνει με τις ακτίνες του. Μα να τον δεις κάτω από σκίαστρο, από στέγη, από σκιά ενός δέντρου γιατί αλλιώς αυτός ο

ήλιος μπορεί να γίνει ο χειρότερος εχθρός. Ο πιο αδυσώπητα σκληρός.

Κέντρο: Πώς μιλάς έτσι 63; Τα διαβάξεις από κάπου; Ταξί 63

Ταξί 63: (γελάει) Όχι κέντρο, αλλά έχω διαβάσει πολύ στη ζωή μου. Κι έχω ζήσει και πολύ. Σίγουρα έχω τα διπλά σου χρόνια. Μην ξεχνάς πόσους ανθρώπους έχω συναντήσει μέσα σε τούτο το ταξί. Ο καθένας τους είναι κι ένα βιβλίο που έχω διαβάσει, μια γνώση που έχει μοιραστεί, μια λέξη που έχω μάθει.

Κέντρο: 63 επανέρχομαι, κατεβαίνω στο άλλο κανάλι για κλήση.

Ταξί 63: Θα είμαι εδώ. Τώρα που σε βρήκα.

Μουσική από το ραδιόφωνο “Just a Gigolo I Ain't got Nobody” του Louis Prima. Πάντα εξακολουθούν να ακούγονται παράσιτα από cb.

Κέντρο: Είμαι πίσω 63. Σε ακούω. Αν και δεν σ' ακούω να τραγουδάς. Είσαι εκεί;

Ταξί 63: Τώρα δεν χρειάζεται να τραγουδήσω. Έχω κάποιον να τα πω. Συνεχίζω;

Κέντρο: Ναι.

Ταξί 63: Πού είχαμε μείνει;

Κέντρο: Μου έλεγες για τους γονείς σου που ήταν εξόριστοι σ' αυτά τα ξερονήσια με τον ήλιο να καίει.

Ταξί 63: Ακριβώς. Μεγάλωσα έτσι με τη γιαγιά μου που την πολυαγαπούσα. Κι εκείνη άλλο εγγόνι δεν είχε, μόνο εμένα. Φρόντιζε για τα πάντα, μου έλεγε ιστορίες από όταν εκείνη ήταν παιδί, μου αφηγούνταν λαϊκά παραμύθια του τόπου, έλεγε τραγούδια και γενικά έκανε ό,τι μπορούσε για να με κάνει να ξεχάσω τη στεναχώρια μου που οι γονείς μου δεν βρίσκονταν κοντά μου, όπως των άλλων παιδιών. Να σου πω την αλήθεια αυτό με έκανε και λίγο κλειστό, λίγο εσωστρεφή. Δεν είναι ακριβώς ότι τους ζήλευα αλλά ναι, αισθανόμουν περίεργα κοντά τους. Αισθανόμουν περίεργα κάθε φορά που έρχονταν οι γονείς τους στο σχολείο και τους καμάρωναν στις σχολικές γιορτές, όταν τους έπαιρναν αγκαλιά, όταν τους έδιναν μικροδωράκια και γλυκίσματα.

Κέντρο: Η γιαγιά σου δεν τα έκανε όλα αυτά σε σένα;

Ταξί 63: Τα έκανε η καημένη, πώς δεν τα έκανε. Σου είπα προσπαθούσε με όλη της τη δύναμη να μην αισθάνομαι καθόλου μειονεκτικά απέναντι στα άλλα παιδιά. Μα δεν ήταν ούτε μάνα μου, ούτε πατέρας. Κι αυτό δεν ήταν στο χέρι της να μου το προσφέρει. Καλά τα γλυκίσματα αλλά εγώ ήθελα τους γονείς μου που καλά καλά δεν τους θυμόμουν. Μιλούσαν οι συμμαθητές μου στο σχολείο κι εγώ τους άκουγα και δεν ήξερα τι να πω. Δεν ντρεπόμουν για τους γονείς μου που ήταν εξόριστοι. Όχι ότι καταλάβαινα, βέβαια, τι μπορεί να σημαίνει κάτι τέτοιο. Στην ηλικία που βρισκόμουν μόνο σαν απόηχος έφτανε στ' αυτιά μου το τι συνέβαινε στον κόσμο των μεγάλων. Εγώ ήξερα μόνο αυτό που βίωνα, που περνούσα εγώ ο ίδιος. Εντάξει, κάποια παιδιά με έκαναν να νιώθω άσχημα επίτηδες

μα δεν τους έδιναν και τόση σημασία. Δεν έφταιγαν αυτοί, έτσι είχαν μάθει από το σπίτι τους, έτσι είχαν ακούσει να λένε οι δικοί τους.

Κέντρο: Σε έκαναν επίτηδες να νιώθεις άσχημα επειδή δεν είχες τους γονείς σου στο χωριό;

Ταξί 63: Όχι ακριβώς. Πιο πολύ επειδή οι γονείς μου ήταν εξόριστοι. Ήταν αριστεροί δηλαδή κι ήμασταν έτσι κάπως δακτυλοδεικτούμενη οικογένεια στο χωριό. Μειονότητα σαν να λέμε. Κάπως έτσι αναγκάστηκα να φύγω κιόλας απ' την Ελλάδα και να έρθω στο Λονδίνο στα δεκαεφτά μου.

Κέντρο: Τι συνέβη τότε;

Ταξί 63: Η Ελλάδα είχε μόλις μπει πάλι σε μια δύσκολη περίοδο. Είχε κηρυχθεί στρατιωτική δικτατορία, χούντα, “επανάσταση” όπως την έλεγαν οι ίδιοι, ο θεός να την κάνει! Μία ωραία ανοιξιάτικη πρωία του Απριλίου του 1967 κάποιοι συνταγματάρχες του ελληνικού στρατού αποφάσισαν να κατεβάσουν τα τανκς στις πόλεις, να καταλάβουν και τους ραδιοφωνικούς σταθμούς και να παίζουν μόνο εμβατήρια και δημοτικά τραγούδια και με το καλησπέρα σας να συλλάβουν κι όλους όσους πιθανώς θα αντιστέκονταν στο νέο καθεστώς. Τους αντιφρονούντες.

Κέντρο: Μα πώς ήξεραν ποιοι είναι; Τους συνέλαβαν πριν κάνουν κάτι;

Ταξί 63: Πριν καν ξεκινήσει κάποια διαδήλωση – που κι αυτές μη νομίζεις απαγορεύονταν από τον νόμο, καλά καλά απαγορεύονταν και οι συγκεντρώσεις άνω των τριών ατόμων ακόμη και σε σπίτια με το φόβο της συνομοσίας! Τι έλεγα όμως; Α ναι, πως πριν καλά καλά περάσει μια βδομάδα από το πραξικόπημα και την ανατροπή του πολιτεύματος, οι συνταγματάρχες βιάστηκαν να μαζέψουν όσους ήταν πιθανόν να προκαλέσουν προβλήματα στο νέο καθεστώς. Όχι μόνο κομμουνιστές και αριστερούς αλλά και γενικά, ανθρώπους δημοκρατικούς και προοδευτικούς. Ανθρώπους του πνεύματος.

Κέντρο: Και τι τους κάνανε όλους αυτούς αφού τους μαζέψανε;

Ταξί 63: Μάντεψε.

Κέντρο: Τους στείλανε εξόριστους στα ξερονήσια.

Ταξί 63: Ακριβώς, μην πάνε χαμένοι τόσοι βράχοι.

Κέντρο: Συλλάβανε πάλι και τους δικούς σου;

Ταξί 63: Όχι, αυτοί είχαν πλέον μεγαλώσει αρκετά. Τους κάνανε μόνο μια απλή σύσταση μέσω των αστυφυλάκων που υπήρχαν στο χωριό. Μια σύσταση που περιελάμβανε κι εμένα.

Κέντρο: Δηλαδή; Πώς σε περιελάμβανε;

Ταξί 63: Όπως σου είπα και πριν, όταν εγκαθιδρύθηκε η χούντα ήμουν στην ευαίσθητη ηλικία των δεκαεφτά. Είναι μια κομβική ηλικία ξέρεις αυτή, θα το είχες ίσως νιώσει κι εσύ όταν έγινες δεκαεφτά.

Κέντρο: Ναι, έχεις δίκιο 63. Θυμάμαι. Πόσο δύσκολο να διαχειριστείς αυτό το μεταίχμιο. Γίνεσαι πια γυναίκα, μα μέσα σου είσαι ακόμη παιδί. Δεν ξέρεις πώς να κινηθείς, πώς να μιλήσεις, πώς να φερθείς. Αγωνιάς για το πώς θα είναι η ερωτική σου ζωή από εδώ και πέρα, πώς θα πρέπει να είσαι

με τα αγόρια να μη σε θεωρήσουν εύκολη αλλά να μην τους πιέσεις και για σχέση και ταυτόχρονα πρέπει να βρεις και τι θέλεις να κάνεις στη ζωή σου, να σπουδάσεις, να δουλέψεις και ως τι; πού; ό,τι είχες να κάνεις το έκανες, ό,τι ήταν υποχρεωτικό το τελείωσες, όσο είχες τους γονείς σου να στηριχθείς και να τους βρίζεις γι' αυτά που σε βάζουν να κάνεις ήταν καλά, μετά αρχίζουν τα δύσκολα. Πρέπει να μάθεις να αποφασίζεις μόνο σου. Και να δέχεσαι και τις συνέπειες φυσικά. Ταξί 63: Έτσι ακριβώς κέντρο μου. Κι εγώ τότε δεν ήμουν απλώς δεκαεφτά μέσα στις ορέξεις για έρωτα, για ζωή, για να γνωρίσω τον κόσμο, για να σπουδάσω. Δεν είχα να αποφασίσω μόνο γι' αυτά. Είχα να αποφασίσω και τι θα κάνω με την αξιοπρέπειά μου, με την ελευθερία μου. Με ποιανού το μέρος θα πάω. Ουσιαστικά στα δεκαεφτά μου είχα να αποφασίσω μεταξύ ζωής και θανάτου. Εντάξει ίσως σου φαίνεται πως το παρουσιάζω λίγο πιο δραματικά από ότι ήταν στην πραγματικότητα, αλλά πίστεψέ με, η αλήθεια δεν απέχει και πολύ από αυτό που σου λέω. Ναι, δεν γίνονταν και πόλεμος αλλά έμοιαζε κάπως. Έμοιαζε πάλι με εμφύλιο. Οι δικτάτορες εξόριζαν, βασάνιζαν και σκότωναν κόσμο. Ακόμη και στα τυφλά, στους δρόμους από ελεύθερους σκοπευτές. Σε είχαν φακελωμένο. Ήξεραν ποιος είσαι και τι πιστεύεις. Ό,τι γίνεται δηλαδή σε κάθε δικτατορία που επιβάλλεται σε οποιονδήποτε τόπο και σε οποιονδήποτε χρόνο. Έκαναν λοιπόν σύσταση στους δικούς μου και τους είπαν να με προσέχουν κι εμένα. Ήμουν σε ηλικία να εισαχθώ στο πανεπιστήμιο, μην μπλέξω με τίποτα φοιτητικά κινήματα, μην τυχόν και νομίζω πως επειδή βράζει το αίμα μου έχω και τη δύναμη να κάνω επανάσταση, να αλλάξω τον κόσμο. Είχα και τον πρότερο αριστερό βίο. Ξέρεις που λένε “αμαρτίες γονέων παιδεύουσι τέκνα”; Κάπως έτσι και μ' εμένα. Λένε γιος τους είναι αυτός, θα τον έχουν κάνει σαν τα μούτρα τους, τα ίδια θα πιστεύει, ας του το κάνουμε σαφές πως είναι ανεπιθύμητος για μας. Μόλις μας δώσει την παραμικρή αφορμή θα τον στείλουμε να δει με τα ίδια του τα μάτια πώς τα περάσαν οι γονείς του μερικά χρόνια πριν.

Κέντρο: Κι εσύ τι έκανες; Έκανες κάτι; Τους έδωσες αφορμή;

Ταξί 63: Με παρακολουθούσαν. Όλοι δηλαδή παρακολουθούνταν από όλους δεν ήμουν εγώ η εξαίρεση. Συζήτησα με τους δικούς μου και αποφασίσαμε πως θα ήταν για όλους καλύτερο να φύγω από την Ελλάδα. Σκεφτόμασταν πού ήταν καλύτερο να πάω. Οι περισσότεροι Έλληνες ήδη από τη δεκαετία του '50 έφευγαν μετανάστες στη Γερμανία. Πολλοί έρχονταν και Αγγλία αλλά οι περισσότεροι πήγαιναν και δούλευαν στα εργοστάσια και τις οικοδομές της Γερμανίας. Περίοδος ανοικοδόμησης και ανασύνταξης μετά τον πόλεμο βλέπεις. Εγώ όμως ήθελα να 'ρθω εδώ.

Κέντρο: Γιατί;

Ταξί 63: Στο σχολείο μαθαίναμε λίγα αγγλικά όλα τα παιδάκια και πίστευα πως θα ήταν πιο εύκολο να κάνω μια αρχή εδώ αν κάπως ήξερα τη γλώσσα. Δεν είχα άδικο. Πέντε βασικά πράγματα τα ήξερα. Βρέθηκα λοιπόν στην αυγή της ενηλικίωσής μου στο Λονδίνο. Ξένος ανάμεσα σε ξένους, μόνος ανάμεσα σε άλλους μόνους. (γέλιο) Καμιά φορά έχει πλάκα αν αναλογιστείς πως οι ζωές των ανθρώπων αλλάζουν έτσι, απ' τη μια μέρα στην άλλη, ακόμη και δίχως να το θέλουν απλώς και

μόνο γιατί κάποιιοι άλλοι, που δεν τους ξέρουν, που βρίσκονται πολύ μακριά τους, κλεισμένοι σε γραφεία με πολλά τηλέφωνα και πολλά κομπιούτερς αλλάζουν ιδέες κι αποφάσεις. Κάπως έτσι φαντάζομαι πως είναι κι ο θεός. Κλεισμένος σ' ένα γραφείο με πολλά τηλέφωνα και πολλά κομπιούτερς.

Κέντρο: Επιστρέφω αμέσως 63.

Ταξί 63: Ελπίζω να μην σε έθιξα.

Μουσική από το ραδιόφωνο "Almost blue" του Chet Baker. Ήχοι cb.

Κέντρο: 63; Με λαμβάνεις;

Ταξί 63: Ναι κέντρο.

Κέντρο: Ωραία.

Ταξί 63: Όλα καλά; Ακούγεται κάπως κέντρο.

Κέντρο: Εντάξει, θα μπορούσαν να είναι και καλύτερα. Συνέχισε 63, απλώς αν μπορείς να είσαι λίγο πιο σύντομος σε παρακαλώ.

Ταξί 63: Έχεις μπλεξίματα με τους ανώτερους σου εξαιτίας μου;

Κέντρο: Όχι ακριβώς. Απλώς απορροφήθηκα κι έχασα κάποιες κλήσεις. Και εδώ οι συνάδελφοι νομίζουν πως ακόμη προσπαθώ να λύσω το θέμα με το grs. Τους εξήγησα βέβαια.

Ταξί 63: Τι τους εξήγησες; Τι τους είπες; Ότι σου λέω την ιστορία της ζωής μου;

Κέντρο: Ασφαλώς όχι, είπα απλώς ότι προσπαθούμε να λύσουμε κάποια ζητήματα που έχουν προκύψει με τη συνδρομή του ταξί στην εταιρεία μας..και κάτι τέτοια.

Ταξί 63: Ωραία, γιατί δεν θα ήθελα να σε πάρω στο λαιμό μου κέντρο και να χάσεις τη δουλειά σου για τις δικές μου φλυαρίες.

Κέντρο: Τώρα φλυαρείς 63. Και πράγματι, εγώ σε ρώτησα για την επιμονή σου με τη Victoria Station και μόνο γι' αυτό δεν έχω μάθει. Έμεινες εκεί όταν πρωτοήρθες στο Λονδίνο μήπως;

Ταξί 63: Όχι όχι. Θα σου εξηγήσω αμέσως. Ήρθα στην Αγγλία μετανάστης αφού πούλησαν οι δικοί μου στην Ελλάδα κάτι χωράφια για να βγάλουμε τα έξοδα για το ταξίδι και τα πρώτα της διαμονής μου. Να έχω κάπως να κινηθώ. Οι καημένοι, προσπαθούσαν να μου το κρύψουν αλλά το ήξερα.

Λεφτά δεν είχαμε, αφότου έφωγα έτρωγαν κάθε μέρα σκέτο ψωμί. Δυσκολεύτηκαν πολύ με τα οικονομικά τον πρώτο καιρό. Ευτυχώς πολύ σύντομα πήρα το δίπλωμά μου, κατάφερα να βρω κι έναν ιδιοκτήτη ταξί και έγινα οδηγός, πάνε χρόνια τώρα. Σου είπα σαρανταπέντε χρόνια είμαι στο τιμόνι! Όταν άρχισα να δουλεύω και να βγάζω κάποια χρήματα άρχισα να στέλνω και σ' εκείνους, όπως κάνουν όλοι οι μετανάστες. Πρώτα στέλνουν στην πατρίδα τους και μετά κοιτάνε πώς θα τα βολέψουν εδώ. Καλά, κι εγώ εδώ που τα λέμε δεν πολυνοιάστηκα στις αρχές για το πώς θα τα βολέψω. Ίσως έχεις ακούσει πώς είναι αυτά τα πράγματα με όσους έρχονται από άλλες χώρες, δεν

ξέρω κι εσύ από πού είσαι δηλαδή, αλλά να, τον πρώτο καιρό έμενα σ' ένα σπίτι με άλλα επτά άτομα. Τούρκοι κι Έλληνες ήμασταν όλοι. Μη φανταστείς κανένα παλάτι. Όχι όχι, ένα μικρό σπιτάκι ήταν με μια κουζίνα που μύριζε απ' την υγρασία κι απ' τα μπαχαρικά που παραφορτώναμε τα φαγητά μας για να 'χουνε γεύση, ένα σαλονάκι με έναν φθαρμένο πράσινο καναπέ και δυο παλιές πολυθρόνες και δύο δωμάτια. Στα δυο δωμάτια κοιμόμασταν κι οι επτά. Οι δύο στρωματσάδα αλλά κάθε βδομάδα αλλάζαμε γιατί πονούσανε τα άτιμα τα κόκαλα από τον ύπνο καταγής. Θα σου φαίνονται τώρα αυτά υπερβολές. Όμως έμεινα, έμεινα έτσι μερικά χρόνια σ' αυτό το σπίτι μέχρι να μαζέψω λίγα χρήματα κι ύστερα έπιασα ένα μικρό διαμέρισμα μόνος μου και ζω ακόμη εκεί. Γκαρσονιέρα σαν να λέμε.

Κέντρο: Δεν παντρεύτηκες ποτέ; Δεν έκανες παιδιά;

Ταξί 63: Το έκανα μια φορά το απονενοημένο βήμα. Εννοώ να παντρευτώ όχι να κάνω παιδιά.

Παιδιά δεν έχω αν και πολύ θα ήθελα ομολογώ. Τα παιδιά μου αρέσουν, έχουν πάντα κάτι νέο να σου πούνε, έχουν έναν τρόπο να σου ανοίξουν τα μάτια προς τον κόσμο, να δεις ότι όλα γύρω σου αλλάζουν, να ξεχάσεις ό,τι μπορεί να είχες σίγουρο και δεδομένο. Τα παιδιά σε προχωράνε.

Δυστυχώς δεν έκανα και γι' αυτό ίσως έγινα έτσι μονόχωτος και κάθομαι τώρα και μιλάω σε κάποια που υποθέτω πως έχει την ηλικία των παιδιών μου. Δεν το μετανιώνω βέβαια που δεν έκανα παιδιά. Αν ήταν να κάνω παιδιά με εκείνη που πήγα και παντρεύτηκα, ω παναγία μου! Ευτυχώς όχι!

Κέντρο: Γιατί το λες αυτό; Είσαι χωρισμένος 63;

Ταξί 63: Ναι, ευτυχώς. Δεν κάναμε χωριό με τη γυναίκα μου, δεν ταιριάζαμε, δεν την αγαπούσα.

Ούτε κι εκείνη νομίζω μ' αγαπούσε.

Κέντρο: Τότε γιατί παντρευτήκατε; Πώς φτάσατε να παντρευτείτε;

Ταξί 63: Σκεφτόμουν απλώς πως ήμουν σε μια ηλικία που έπρεπε να δω τι θα κάνω με τη ζωή μου. Είχα περάσει πια τα 30, ζούσα μόνος έλεγα πως πρέπει να βρω μία γυναίκα να παντρευτώ, ίσως να κάνω οικογένεια. Να περάσω τελοσπάντων την υπόλοιπη ζωή μου μ' έναν άνθρωπο, να μην μείνω μαγκούφης για πάντα. Τώρα το ξέρω καλά. Η μοναξιά είναι πολύ σκληρό πράγμα. Όχι η μοναχικότητα, η μοναξιά. Η μοναχικότητα μ' αρέσει, θέλω να περνώ και χρόνο μόνος, μου έχει μείνει από παιδί, θέλω να νιώθω την ελευθερία μου δεν θέλω να κολλάω πάνω στον άλλον ούτε να κολλάνε σε μένα. Η μοναξιά όμως είναι ασήκωτη. Να θες κάτι να πεις και να μην έχεις έναν άνθρωπο να μοιραστείς τη σκέψη σου, τη λύπη, τη χαρά σου. Να σου συμβαίνει κάτι αστείο στο ταξί και να μην έχεις πού να το πεις, να θες να γελάσεις και να μην μπορείς γιατί πικραίνεσαι από το ίδιο σου το γέλιο. Δεν είναι λίγες οι φορές που πιστεύεις πως θα τρελαθείς ξέρεις, αν κάθεσαι έτσι και γελάς μόνος, μιλάς μόνος, μιλάς στον εαυτό σου, του απευθύνεσαι. Μην νομίζεις ότι είμαι τρελός, δεν είμαι. Όλοι οι άνθρωποι που ζούνε μόνιμοι το κάνουν αυτό, συνήθεια είναι.

Κέντρο: Το ξέρω. Το κάνω κι εγώ.

Ταξί 63: Α κι εσύ μόνη σου ζεις κέντρο... Τότε καταλαβαίνεις για τι πράγμα σου μιλάω. Βέβαια εσύ

είσαι μικρή, πρέπει να είσαι νέα. Ξέρεις θα σου πω κάτι και αν θες πάρ' το σαν συμβουλή, αν θες όχι, κάνε τελοσπάντων όπως νομίζεις.

Κέντρο: Τι είναι;

Ταξί 63: Μην περιμένεις να σου πω μετά από όσα άκουσες πως ο μόνος τρόπος για να είσαι ευτυχισμένη στη ζωή σου είναι να είσαι μαζί με κάποιον, να φτιάξεις οικογένεια. Στα είπα όλα αυτά για να σου πω πως κάθε μέρα σκέφτομα πως είναι πολύ καλύτερα να είσαι μόνος όταν δεν έχεις κάποιον που πραγματικά να καίγεσαι γι' αυτόν, να νοιάζεσαι, να επικοινωνείτε, να αγαπιέστε. Έτσι, να είσαι με κάποιον απλώς για να είσαι ή για να λες στους άλλους ότι είσαι ή όπως κάνετε τώρα εσείς οι νέοι να δείχνετε στο ίντερνετ ότι είστε αυτό είναι η μεγαλύτερη δυστυχία που μπορείς να φέρεις στον εαυτό σου. Πίστεψέ με. Εγώ αυτό το πράγμα έκανα. Έτσι ακριβώς την πάτησα.

Κέντρο: Δηλαδή; Ωπ, μισό λεπτό, επιστρέφω.

Ταξί 63: Ξέρω, αναγκαστικό μουσικό διάλειμμα.

Μουσική από το ραδιόφωνο “A kiss to build a dream on” του Louis Armstrong. Ακούμε τον 63 να μουρμουρίζει τη μελωδία του τραγουδιού με κλειστό το στόμα και ενδιάμεσα να αναστενάζει.

Κέντρο: Έλα 63. Είμαι εδώ. Σ' ακούω, για πόσο ακόμη δεν ξέρω όμως.

Ταξί 63: Τι εννοείς;

Κέντρο: Να, θα λήξει η βάρδιά μου σε λίγο απ' ό,τι φαίνεται.

Ταξί 63: Α, αυτό.

Κέντρο: Μμμ, ναι...αυτό. Πες μου τώρα, συνέχισε. Έλεγες για τη γυναίκα σου. Πώς αποφάσισες να την παντρευτείς λοιπόν;

Ταξί 63: Σου είπα σκέφτηκα πως ήμουν σε ηλικία γάμου και ούτε λίγο ούτε ούτε πολύ βρήκα μία κοπέλα που θεωρούσα όμορφη, έξυπνη, συμπαθητική και έπεσα από κοντά της για να τα φτιάξουμε. Δεν την ερωτεύτηκα, δεν την αγάπησα, δεν υπήρξε ποτέ αυτό το ιδιαίτερο μυστήριο δέσιμο, αυτή η ακατανόητη έλξη που ονομάζουμε έρωτας και ποιητές, φιλόσοφοι κι επιστήμονες παλεύουν όλοι μαζί να δούνε πώς δημιουργείται. Για μένα ήταν καθαρή σκέψη. Το μη χείρον βέλτιστον. Σκέφτηκα πως μαζί της θα είχα μια όμορφη, ήσυχη ζωή. Θα ήμουν ήρεμος μακριά από πάθη, θα μπορούσα να την εμπιστευθώ, θα μπορούσαμε να κάνουμε παιδιά, μπορούσα να την φανταστώ ως μητέρα – όχι απαραίτητα των δικών μου παιδιών κι έτσι την προσέγγισα.

Κέντρο: Κι εκείνη; Εκείνη ήταν ερωτευμένη μαζί σου;

Ταξί 63: Νομίζω πως προσπαθούσε να είναι. Δεν ξέρω, ποτέ δεν κατάλαβα αν τα κατάφερε ποτέ να είναι πραγματικά, νομίζω ότι κάθε φορά που ήταν κοντά στο να με ερωτευθεί κάτι συνέβαινε, κάτι έκανα και της έκοβα την φόρα. Πιστεύω πως ήταν η επιμονή μου εκείνο που την έπεισε πως πρέπει

να είμαστε μαζί. Κι ίσως αργότερα η περιέργεια.

Κέντρο: Περιέργεια; Τι εννοείς όταν λες ότι ήταν μαζί σου από περιέργεια;

Ταξί 63: Νομίζω πως προσπαθούσε να καταλάβει για ποιον λόγο είμαι μαζί της. Και μην νομίζεις, μείναμε αρκετά χρόνια μαζί. Γύρω στα επτά χρόνια. Επτά χρόνια φαγούρας που λένε. Είχα δίκιο. Ήταν μία πραγματικά ήρεμη ζωή, συμβατική θα έλεγα. Κάποιος μπορεί να την χαρακτήριζε και ευτυχισμένη. Επτά χρόνια δεν μαλώσαμε ούτε μία φορά. Αυτό για μένα ήταν πρόβλημα. Δεν γίνεται να είσαι με κάποιον, να ζεις όλη μέρα μαζί σου, να έχετε τέτοια τριβή, τέτοια οικειότητα και να μην μαλώνετε. Να είδες τι λέξη μου ήρθε στο μυαλό. Τριβή. Στην τριβή δύο σώματα έρχονται αντιμέτωπα το ένα με το άλλο, με την τριβή μπορείς να ανάψεις μέχρι και φωτιά. Νόμος της φυσικής είναι, δεν τα λέω εγώ ! (γελάει) Κι όμως με εμάς δεν συνέβαινε τίποτα. Φαίνεται σ' εμάς η μόνη τριβή ήταν εκείνη των σωμάτων – κι εκείνη σχεδόν εθιμοτυπικά για να καλύψουμε μάλλον τις ανάγκες μας παρά πόθος. Δεν υπήρχε τριβή εγκεφαλική, τριβή ψυχής. Το μυαλό και η καρδιά μας ήταν άφθαρτα απ' τη σχέση μας. (παύση) Με συγχωρείς αν σε έφερα σε δύσκολη θέση, το παρατράβηξα νομίζω, με συγχωρείς που έγινα έτσι ακόμη πιο προσωπικός.

Κέντρο: Ναι, με φέρατε σε κάποια αμηχανία 63. Παρ' όλα αυτά, δεν πειράζει, καταλαβαίνω, παρασυρθήκατε απ' την αφήγηση, συνεχίστε.

Ταξί 63: Για να επανορθώσω για τον τρόπο που μιλήσω ορίστε, σου έχω καλά νέα. Θέλω να σου πω πως τώρα είμαστε πραγματικά κοντά στη λύση του μυστηρίου με την επιμονή μου για την κλήση στη Victoria Station.

Κέντρο: Άντε να δούμε. Για να πω την αλήθεια, καιρός ήταν 63.

Ταξί 63: Ξέρεις, δεν ήμουν πάντα έτσι κυνικός με την αγάπη και τον έρωτα. Ούτε έμοιαζα πάντα με γερόλυκο που 'φυγε από την αγέλη του. Έχω κι εγώ ερωτευτεί μια φορά. Ήταν λίγα χρόνια πριν γνωρίσω την πρώην γυναίκα μου. Ήταν κάτι απίστευτο αυτό που ένιωσα, κάτι μοναδικό, δεν κατάλαβα καν από πού μου ήρθε και με συντάραξε ολόκληρο. Ήταν σύντομο και δυνατό. Σχεδόν όσο κρατάει μια διαδρομή με το ταξί.

Κέντρο: Στη δουλειά την γνώρισες;

Ταξί 63: Ναι. Πάνε πολλά χρόνια από τότε, πάρα πολλά. Τότε ήμουν γύρω στα τριάντα κι εκείνη γύρω στα εικοσιεφτά. Είχε έρθει στο Λονδίνο για τρεις μέρες, ήταν τουρίστρια από την Ισπανία και ήμουν ο πρώτος άνθρωπος που συνάντησε όταν πάτησε το πόδι της στην πόλη. Την παρέλαβα από τον σταθμό μόλις κατέφτασε. Από το σταθμό της Βικτώρια. Ποτέ δεν πίστεψα αυτό που λένε οι ταινίες και τα βιβλία για “έρωτα με την πρώτη ματιά”. Κι όμως κάτι τέτοιο ήταν, αλήθεια. Τόσα χρόνια μετά και είμαι σίγουρος πως ήταν κάτι τέτοιο. Στη διαδρομή από τον σταθμό ως το ξενοδοχείο της πιάσαμε την κουβέντα. Τα μάτια της, πώς με κοιτούσαν τα μάτια της. Αισθάνθηκα σαν να την ήξερα από πάντα. Μιλούσαμε τόσο φιλικά σαν να γνωριζόμασταν, κάναμε αστεία. Όταν φτάσαμε στο ξενοδοχείο κανείς δεν ήθελε να αποχωριστεί τον άλλον. Μας έπιασαν τα γέλια έξω

από το ταξί. Αστεία πράγματα, μικρά παιδιά βλέπεις. Συμφωνήσαμε να συναντηθούμε ξανά το απόγευμα. Θα της έκανα τον γύρο του Λονδίνου, θα την ξεναγούσα στην πόλη. London by night, που λένε. Αχ, ήμουν τόσο χαρούμενος. Ας μην τα πολυλογώ όμως. Τρεις μέρες που κάθησε εδώ ήμασταν συνέχεια μαζί. Κι όχι απλώς μαζί σαν φίλοι αλλά σαν ζευγάρι. Σαν να είμαστε μάλιστα ζευγάρι χρόνια. Κυκλοφορούσαμε αγκαλιά κι ήταν η πρώτη φορά που αισθάνθηκα ότι αυτή ήταν η φυσική μου θέση, σαν να ανήκω εκεί, σαν να συμπληρώνεται ένα παζλ. Πώς να το πω; Ήταν απλώς φυσικό. Καμία βιάση, καμία πίεση, κανένα άγχος. Ήταν σαν όλα τα προηγούμενα χρόνια να αγκαλιαζόμασταν σ' ένα παράλληλο σύμπαν, μια άλλη διάσταση και τώρα απλώς να ήρθε η ώρα να γίνει και σ' αυτήν. Ποτέ δεν θυμάμαι τον εαυτό μου τόσο χαρούμενο όσο τότε.

Κέντρο: Μα ακόμη και τώρα που μου τα περιγράφεις και σ' ακούω, είσαι πολύ διαφορετικός από πριν. Ο τρόπος σου έχει αλλάξει. Γλύκανες.

Ταξί 63: (γελάει) Μπορεί. Καταλαβαίνεις τώρα λοιπόν γιατί μου ήταν αδύνατο να αντέξω μια ζωή σαν αυτή που ακολούθησε, μια μίζερη ζωή συμβιβασμένη. Πώς να το κάνεις όταν πιστεύεις ότι, ας το πούμε έτσι ρομαντικά, έχεις βρει το άλλο σου μισό;

Κέντρο: Μα τι έγινε μ' αυτήν τελικά; Με την Ισπανίδα;

Ταξί 63: Τι να γίνει. Έφυγε. Ήταν περαστική. Ήταν μια δύσκολη στιγμή και για τους δυο μας.

Κλαίγαμε, λέγαμε πως ήμασταν ερωτευμένοι μα έπρεπε να φύγει. Και μην βλέπεις τώρα που υπάρχουν όλα αυτά τα μέσα και τα τηλέφωνα και μιλάτε. Άλλα χρόνια τότε. Κάποιος που έφευγε έφευγε στα σοβαρά. Ήταν πιο δύσκολο να επικοινωνήσεις σε άλλη χώρα. Της ζήτησα να μου υποσχεθεί πως θα ξανάρθει. Μου υποσχέθηκε πως κάποτε θα επιστρέψει σίγουρα. Για να μπορέσω να την βρω σ' ολόκληρο Λονδίνο, μου είπε πως θα στέκεται στο ίδιο σημείο που την πρωτοείδα.

Μέχρι να με δει θα στέκεται εκεί και θα με περιμένει. Στο σταθμό Victoria. (παύση)

Κέντρο: Και θέλεις να μου πεις πως από τότε δεν την έχεις ξαναδεί; Και την θυμάσαι ακόμη τριαντακάτι χρόνια μετά;

Ταξί 63: Σχεδόν δεν ξέρω αν θα την αναγνωρίσω κι αν την δω. Αν κι εκείνη θα μ' αναγνωρίσει.

Βέβαια, ποιος ξέρει. Ίσως εκείνη να με ξέχασε ήδη. Μα εγώ πώς να ξεχάσω; Πώς να ξεχάσεις- όχι αυτήν μα περισσότερο το αίσθημα που ένιωσα κοντά της. Ποτέ δεν έχω αισθανθεί έτσι τον εαυτό μου. Πώς να σβηστεί αυτό απ' το μυαλό και την καρδιά μου; Πες μου, πώς; Δεν σβήνεται. Έμεινα λοιπόν κι εγώ να τη σκέφτομαι. Κλείστηκα κάποια χρόνια, απομονώθηκα, ήταν σαν να μην με ενδιαφέρει καμιά γυναίκα, ήταν σαν κάπου να βρισκόταν ο έρωτάς μου και αυτό να ήταν αρκετό. Δεν ήθελα καμιά άλλη. Ε μετά σου είπα, σκέφτηκα πως όλα αυτά είναι φαντασιώσεις και ιστορίες για μυθιστορήματα. Παντρεύτηκα, το δοκίμασα, έζησα με κάποια που δεν ήθελα και το μετάνιωσα. Από τότε που χώρισα, κι αυτό επίσης άπειρα χρόνια που συνέβη, είμαι μόνος. Κανέναν δεν έχω στον κόσμο. Μόνο το ταξί και τη δουλειά μου. Και δεν το λέω όπως το λένε κάτι καριερίστες σε πολυεθνικές προσπαθώντας να πείσουν τον εαυτό τους ότι είναι ευτυχισμένοι. Το εννοώ. Το μόνο

που έχω είναι η δουλειά μου. Εκεί ισορροπώ τη μοναξιά μου, γίνομαι κοινωνικός, εξωστρεφής. Να, μην μου πεις πως τόσην ώρα που μιλάμε θα φανταζόσουν πως είμαι ένας άνθρωπος που δύσκολα ανοίγομαι στους άλλους;

Κέντρο: Να πω την αλήθεια, κάτι τέτοιο θα δυσκολευόμουν να το πιστέψω 63.

Ταξί 63: Και με το δίκιο σου κέντρο μου. Έχω αναπτύξει μια θεωρία – για να χαριτολογήσω και λίγο, ξέρεις που λένε πως οι οδηγοί ταξί ξέρουν τα πάντα; Ε λοιπόν, δεν είναι μόνο ότι γνωρίζουν τα πάντα αλλά φτιάχνουν και τις δικές τους θεωρίες! (γελάει) Λέει, που λες, η θεωρία μου ότι οι άνθρωποι φτιάχνουμε σχέσεις μόνο και μόνο για να έχουμε σε κάποιον να εξιστορήσουμε την καθημερινότητά μας. Να μας ρωτήσει πώς πέρασε η μέρα μας κι εμείς να του απαντήσουμε τι κάναμε. Όπως κάνουν δηλαδή και τα παιδιά στους γονείς τους που τα λένε όλα χαρτί και καλαμάρι μετά το σχολείο, ώρα – ώρα. Έτσι και μεγαλώνοντας θέλουμε να είμαστε με κάποιον για να του αφηγηθούμε τη μέρα μας κι αυτός να δείξει κάποιο ενδιαφέρον γι' αυτά που θα του πούμε. Τη ζωή σου τη ζεις μόνο αν μπορείς να την αφηγηθείς. Βρήκα κι εγώ τον τρόπο μου και κάλυψα αυτό το κενό για να μην έχω να δημιουργώ σχέσεις δίχως να θέλω πραγματικά.

Κέντρο: Τι κάνεις δηλαδή;

Ταξί 63: Αφηγούμαι την καθημερινότητά μου στους πελάτες που παίρνω στο ταξί. Δεν τους φορτώνομαι, όχι όχι, μόνο αν έχουν διάθεση για κουβέντα ή αν τους βλέπω θετικούς και φιλικούς το κάνω. Κι επίσης δεν τους λέω ό,τι να 'ναι. Έχω σύστημα. Λέω πάντα στον επόμενο την ιστορία που προηγήθηκε. Ποιος ήταν δηλαδή ο προηγούμενος πελάτης. Αυτό πάντα ενδιαφέρει τον κόσμο. Να του μιλάς δηλαδή για κάποιον εντελώς άγνωστό του, να τον περιγράφεις, να φτιάχνει μια εικόνα στο μυαλό του και μετά να του λες για κάποια μικρή παράξενιά του, για κάτι ασυνήθιστο που έκανε. Του εξάπτεις την περιέργεια και τον διασκεδάζεις ταυτόχρονα. Ικανοποιεί μία έμφυτη τάση του ανθρώπου για το κουτσομπολιό, ξέρεις απευθείας τον κάνει να αισθάνεται ανώτερος από τους άλλους, ανώτερος από τον προηγούμενο πελάτη. Ξέρεις όμως τι είναι πολύ παράξενο;

Κέντρο: Τι;

Ταξί 63: Πώς κανείς δεν πιστεύει ότι μετά θα γίνει κι εκείνος μια ιστορία στα χέρια μου. Ότι θα περιγράψω το δικό του ντύσιμο, τη δική του χροιά της φωνής, τους δικούς του τρόπους. Πιστεύει ότι μ' έναν τρόπο έχει συνομωτήσει μαζί μου εναντίον του προηγούμενου. Όπως περίπου κάνεις και σε μία σχέση. Δύο συνομωτούν εναντίον όλων. Οι δύο είναι μαζί και σχολιάζουν όλους τους άλλους μέσα από τις ιστορίες που λένε. Το ίδιο κάνω κι εγώ με τους πελάτες μου. Βέβαια για μένα αλλάζει συνέχεια ο έτερος συνομώτης και ναι, πρέπει να παραδεχτώ πως σε κανέναν τους δεν μπορώ να βασιστώ ή να στηριχθώ, όπως άλλωστε συμβαίνει και σε μία γνήσια συνομωσία αλλά όχι σε μια γνήσια σχέση. (γελάει)

Φωνή από το βάθος του cb: Κλείσε τώρα το μικρόφωνο κι έλα εδώ. Δεν θα το ξαναπώ Σέλντα.

Ταξί 63: Κέντρο; Τι παρεμβολή είναι αυτή; Σε σένα μιλάνε;

Κέντρο: (ψιθυριστά) 63 κλείνω λίγο (παύση) ελπίζω να επανέλθω, μη φύγεις.

Ταξί 63: Όλα καλά; Μπορώ κάπως να βοηθήσω;

(παύση)

Ταξί 63: Πολύ φοβάμαι πως την πήρα στο λαιμό μου. Τόσην ώρα την απασχολώ και δεν την έχω ακούσει να δίνει ούτε μία κλήση. Τι λέω; Δεν την έχω αφήσει να δώσει ούτε μία κλήση.

(παύση) Εντάξει όμως, υπάρχουν κι άλλες στο τηλεφωνικό κέντρο. Υποθέτω πως εκείνες δίνουν κλήσεις κανονικά όσην ώρα μιλάμε εμείς με το κέντρο. Πώς την αποκάλεσε η φωνή; Σέλντα; Αυτό να είναι το όνομά της; Από πού να είναι άραγε; Αυτό το όνομα δεν μοιάζει αγγλικό.

Κέντρο: Με λαμβάνεις 63;

Ταξί 63: Ναι Σέλ..Ναι κέντρο..όλα καλά; Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με την επικοινωνία μας;

Κέντρο: Δεν μπορώ να σου πω ψέματα. Φυσικά και υπάρχει. Κοντεύω να χάσω τη δουλειά μου. Το οχτάωρο αυτό το έχασα σίγουρα πάντως.

Ταξί 63: Λυπάμαι. Δεν ήθελα να χάσεις το μεροκάματό σου για μένα. Δεν ξέρω τι μ' έπιασε, με συγχωρείς.

Κέντρο: Δεν χρειάζεται να μου ζητάς να σε συγχωρέσω. Απλώς συνέχισε να μιλάς, πες μου την ιστορία σου. Ή μάλλον τελείωσέ την εδώ που φτάσαμε.

Ταξί 63: Είσαι σίγουρη;

Κέντρο: Εντελώς. Δεν έχασα έτσι την ημέρα μου για να μην τελειώσεις όσα έχεις να μου πεις 63.

Ταξί 63: Μα γιατί;

Κέντρο: Τι γιατί;

Ταξί 63: Γιατί το κάνεις αυτό; Γιατί κάθεσαι και με ακούς τόσην ώρα;

Κέντρο: Γιατί σου το υποσχέθηκα.

Ταξί 63: Κι αρκεί αυτό;

Κέντρο: Για μένα ναι. Χρειάζεται πότε πότε οι άνθρωποι να κρατάμε τις υποσχέσεις μας. Συνέχισε όμως τώρα 63 γιατί με τον ρυθμό που πας, όχι η βάρδιά μου θα ολοκληρωθεί αλλά θα βγω κι εγώ στη σύνταξη μέχρι να τελειώσεις.

Ταξί 63: Ωραία, συνεχίζω.

Κέντρο: Πού είχες μείνει; Δεν θυμάμαι τίποτα.

Ταξί 63: Λογικό με τέτοια ταραχή. Σου έλεγα για εκείνη την κοπέλα που γνώρισα πριν τριαντατόσα χρόνια. Ξέρεις είσαι το δεύτερο άτομο στο οποίο μιλάω γι' αυτήν. Ο πρώτος ήταν ένας συγγραφέας. Έτυχε δηλαδή να είναι συγγραφέας αλλά είναι μια χαριτωμένη ιστοριούλα και θα ήθελα να στην πω. Όταν την άφησα τότε στο σταθμό της Victoria, ο επόμενος πελάτης που μπήκε στο ταξί μου από τον σταθμό ήταν ένας κύριος. Ήταν σοβαρός αλλά φιλικός και είχε όρεξη για κουβέντα. Φορούσε γυαλιά αλλά τα μάτια του πίσω από τους φακούς της μυωπίας ήταν τόσο οξεία και διαπεραστικά. Διερευνητικά θα έλεγαν. Αμέσως κατάλαβε ότι ήμουν σε μία περίεργη ψυχολογικά

κατάσταση. Κατάλαβε πως κάτι μ' απασχολούσε, ήμουν αφηρημένος. Αυτό στο οποίο, όπως μου είπε, δεν μπορούσε να καταλήξει ήταν αν ήμουν αφηρημένος για καλό ή για κακό. Αν αυτό που τριγυρνούσε και βασάνιζε το μυαλό μου ήταν κάτι ευχάριστο ή κάτι δυσάρεστο. Η έκφραση του προσώπου μου δεν τον άφηνε να καταλάβει. Όταν μου το είπε, γέλασα. Ούτε εγώ ήξερα να του απαντήσω αν ήταν για καλό ή για κακό. Είχα για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθανθεί τον έρωτα, τον φυσικό έρωτα και μόλις μου είχε φύγει μέσα από τα χέρια. Μου είχε ξεγλιστρήσει. Δεν μπορούσα κι εγώ να καταλήξω σ' ένα συναίσθημα. (γελάει) Του διηγήθηκα, λοιπόν, κατά τη διάρκεια της διαδρομής μας όλη την ιστορία του τριημέρου που προηγήθηκε. Όπως έτσι κι αλλιώς σου είπα πως κάνω. Μιλώ στον έναν πελάτη για τον προηγούμενο. Βέβαια την ιστορία εκείνου του τριημέρου θα ήθελα να την προστατεύσω, να μην την μοιραστώ με κανέναν. Αυτός ο άνθρωπος όμως με ξεκλείδωσε μ' έναν μαγικό τρόπο και με έκανε να του πω τα πάντα. Έπειτα μου είπε ότι είναι συγγραφέας, δεν το γνώριζα πιο πριν. Φαίνεται μάλιστα πως η ιστορία μου τον ενέπνευσε. Τον ξεσήκωσε να γράψει κι εκείνος κάτι. Έτσι μου είπε δηλαδή.

Κέντρο: Κι έγραψε;

Ταξί 63: Ποιος ξέρει; Μου είπε ότι θα κάτσει να γράψει την ιστορία μου στο χαρτί. Ένας ταξιτζής που ερωτεύεται για πρώτη φορά στη ζωή του αλλά δυστυχεί γιατί είναι τουρίστρια και χωρίζονται. Εκείνος μένει αφηρημένος, κενός, παγωμένος και δεν ξέρει τι να κάνει. Εγώ του είπα να την αλλάξει λίγο όμως. Η πραγματικότητα δεν θα ενδιέφερε κανέναν. Του είπα πως καθώς είναι συγγραφέας θα έπρεπε να βάλει μερικές πιο δραματικές πινελιές μυθοπλασίας. Εκείνος υποσχέθηκε πως θα το κάνει γιατί, όπως μου είπε, η ιστορία μου έτσι στεγνά παρουσιασμένη όπως έγινε μόνο για άρλεκιν ή για ιπποτικά μυθιστορήματα του 17ου αιώνα θα έκανε. Είπε πως θα την έκανε να είναι του δικού μας αιώνα, πιο παράλογη δηλαδή. Ποιος ξέρει αν την έγραψε άραγε. Ίσως να μην μάθω και ποτέ.

Κέντρο: Ποιος ήταν αυτός ο συγγραφέας; Πώς τον λένε; Να τον ψάξουμε.

Ταξί 63: Πού θες να θυμάμαι τώρα; Μετά από τόσα χρόνια; Κι αν τον είχα ρωτήσει κιόλας τότε. Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία. Αυτά τα πράγματα δεν έχουν σημασία. Καλώς αν το έγραψε, καλώς κι αν όχι. Όμως, σε ένα πράγμα είχε δίκιο αυτός ο συγγραφέας. Για το παράλογο της εποχής μας. Η ιστορία μου όταν τη διηγούμαι μοιάζει με άνοστο άρλεκιν μα αν τη ζεις μοιάζει παράλογη. Απίστευτα παράλογη και αδύνατη. Γι' αυτό το παράλογο θέλω να επιστρέψω. Γι' αυτό το παράλογο της πραγματικότητας θέλω να πάρω μία τελευταία κλήση στην Victoria Station. Είναι η τελευταία μου μέρα στη δουλειά, είναι η τελευταία μου ευκαιρία, δεν πρόκειται ποτέ να ξαναπάω στον σταθμό αυτό με το ταξί, δεν πρόκειται ποτέ να με περιμένει ξανά εκείνη εκεί. Σήμερα παίζονται όλα, σήμερα θα χαθούν όλα. Δεν είναι η δουλειά και η σύνταξη, είναι η ζωή μου και το τέλος της, είναι το όνειρο και το ξύπνημα, είναι η ελπίδα και η απόγνωση, ο έρωτας και ... Δεν ξέρω ποιο είναι το αντίθετο του έρωτα, κάτι ισόβαρο.

Κέντρο: Η πραγματικότητα.

Ταξί 63: *(πικρό γέλιο)* Ναι, ίσως είναι η πραγματικότητα. *(παύση)* Καταλαβαίνεις; Χρειάζομαι μια τελευταία ευκαιρία. Μόνο εσύ μπορείς να μου την δώσεις. Σε παρακαλώ κέντρο.

Κέντρο: Γιατί δεν πας από μόνος σου εκεί; Γιατί γυρνάς τριγύρω; Πρέπει να σε στείλω εγώ; Ταξί έχεις, ρόδες έχει, πήγαινε 63!

Ταξί 63: Δεν είναι το ίδιο! Θα ήταν σαν να κλέβω σ' ένα παιχνίδι, δεν θα έπαιζα δίκαια. Πρέπει να με στείλεις εσύ. Όπως έγινε τότε και με έστειλε το κέντρο. Πρέπει η δουλειά μου να με οδηγήσει στον σταθμό. Δες το σαν μαγικό ξόρκι. Σε παρακαλώ κέντρο, πρέπει έτσι να γίνει. Δεν σε έχω πείσει ακόμη με τόσα που σου έχω πει; Δεν τα κατάφερα; Τίποτα δεν συγκινεί εσένα κέντρο; *(παύση)* Αχ, κέντρο συγγνώμη, γι' ακόμη μια φορά με συγχωρείς. Είμαι απελπισμένος απλώς. Σε λιγότερο από μία ώρα πρέπει να παρκάρω το ταξί μου έξω από την εταιρία, πρέπει να παραδώσω την άδεια οδηγού, όλα τελειώνουν κέντρο και ο χρόνος με πιέζει. Δεν ήθελα να σε προσβάλλω αλλά είναι πολύ σημαντικό για μένα να είνα εκεί το τελευταίο μου δρομολόγιο.

Κέντρο: Μα 63, είναι δυνατόν να πιστεύεις πως θα την βρεις; Σήμερα; Τώρα; Δεν φάνηκε τόσα χρόνια, δεν την βρήκες τριαντόσα χρόνια που επιστρέφεις ξανά και ξανά και θα την βρεις σήμερα; Μιλάς σοβαρά 63;

Ταξί 63: Δεν λένε πως η ελπίδα πεθαίνει τελευταία; Σήμερα ήρθε το τέλος της. Κι αν δεν μπορώ να σε πείσω πως κάποτε στη ζωή μας συμβαίνουν και μικρά θαύματα – και πώς να σε πείσω άλλωστε έτσι που είναι ο κόσμος, με όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω μας – τότε σε παρακαλώ. Δες το έστω σαν μια κίνηση συμβολική. Να τελειώσω την δουλειά μου εκεί. Κέντρο, σε παρακαλώ πολύ.

(παύση) Πραγματικά, δεν ξέρω τι άλλο μπορώ να πω για να σε πείσω. Κέντρο, τώρα πια κάνε ό,τι καταλαβαίνεις. Εσύ ξέρεις.

(παύση - ήχοι cb και μουσική από το ραδιόφωνο στο βάθος)

Κέντρο: 63 με λαμβάνεις;

Ταξί 63: Μάλιστα κέντρο.

Κέντρο: Κλήση για Victoria Station.

Ταξί 63: Το λες αλήθεια κέντρο;

(παύση)

Ταξί 63: Κέντρο; Μ' ακούς; Μιλάς σοβαρά; Έγινε κλήση από Victoria Station και στέλνεις εμένα;

Κέντρο: Ναι 63. Κάπως έτσι. Ναι, στέλνω εσένα.

Ταξί 63: Κέντρο σ' ευχαριστώ πολύ κέντρο. Ήξερα ότι θα καταλάβεις κέντρο. Σ' ευχαριστώ, αλήθεια, μέσα απ' την καρδιά μου κέντρο. Τρέχω κέντρο. Για όλα αλήθεια, ευχαριστώ που μ' άκουσες, ξεκινάω αμέσως, βάζω μπρος σε τρία λεπτά είμαι εκεί. Αχ κέντρο!

Κέντρο: Περίμενε! Μην πας πουθενά! Ο πελάτης δεν έχει φτάσει ακόμη. Να βρίσκεσαι εκεί σε δέκα λεπτά.

Ταξί 63: Εντάξει κέντρο, θα κινηθώ περιμετρικά του σταθμού. Σαν τους σκύλους κέντρο, γύρω απ' τα αφεντικά τους. *(γελάει)* Πώς θα είναι ο επιβάτης που θα παραλάβω κέντρο;

Κέντρο: Θα είναι μια κοπέλα, μελαχρινή, με σκούρα επιδερμίδα. Γύρω στα 27-30. Δεν θα έχει βαλίτσες, δεν ταξίδευε. Θα κρατάει μόνο την τσάντα της. Εντάξει 63; Θα δει κι εκείνη τον αριθμό σου και θα έρθει προς τα εσένα, μην ανησυχείς.

Ταξί 63: Σ' ευχαριστώ πολύ κέντρο. Δεν ανησυχώ για τίποτα τώρα. Να 'σαι καλά κέντρο. Σε χαιρετώ.

Κέντρο: Ναι. Γεια σου 63.

Αρχικά ήχοι αυτοκινήτου που δεν τα καταφέρνει να πάρει μπροστά. Μετά από μερικές προσπάθειες και ενώ ενδιάμεσα ακούγονται και βρισιές από τον 63, ακούμε ήχο αυτοκινήτου που ξεκινάει και αναστεναγμό ανακούφισης από τον 63. Μουσική από το ραδιόφωνο “They can't take away that from me” από τους Ella Fitzgerald και Louis Armstrong. Ακούμε τον 63 να τραγουδάει και να χτυπάει ρυθμικά τα δάχτυλά του στο τιμόνι. Ήχοι πόλης, κόρνες αυτοκινήτων. Ήχοι από cb και ήχος κουμπιού που το κλείνει και παύει να ακούγεται πια. Ακούμε το αυτοκίνητο να σταματάει. Σταδιακά η μουσική από το ραδιόφωνο χαμηλώνει και ακούμε τον ήχο της πόρτας να ανοίγει, δύο-τρία βήματα από γυναικείο τακούνι, ακούμε κάποια να μπαίνει μέσα και να κάθεται, η πόρτα κλείνει, την ακούμε πρώτα να αναστενάζει βαθιά.

Κοπέλα (η ίδια από το Κέντρο): Γεια σου και πάλι 63. Είμαι η Σέλντα κι αυτή είναι η τελευταία μας μέρα. *(παύση)* Στη δουλειά τουλάχιστον.

Μουσική από το ραδιόφωνο “In dreams” του Roy Orbison. Ήχος αυτοκινήτου που ξαναπαίρνει μπροστά.

ΤΕΛΟΣ